

Sygn. akt II CSK 11/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa W. W.
przeciwko R. S. i J. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, tzn. jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi, wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ. oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11, nie publ.).

W sprawie niniejszej skarżący, formułując istotne zagadnienie prawne, wskazał, że w sprawie o odszkodowanie z tytułu wypadku komunikacyjnego na przejściu dla pieszych należy zbadać wszystkie, a nie tylko wybrane relacje przyczynowo-skutkowe pomiędzy zachowaniem sprawcy a skutkami tego zachowania. Taki sposób ujęcia zagadnienia nie pozwala na wskazanie problemu dostrzeżonego przez skarżącego. W dalszej części wyводу skarżący podjął próbę polemiki z ustaleniami faktycznymi ustalonymi przez Sądy orzekające w sprawie, a zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z kolei odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że

budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć. Poza tym rozwiązanie rozbieżności przedstawianych przez skarżącego muszą znajdować bezpośrednie zastosowanie w konkretnej sprawie. Skarżący uczynił zadość pierwszej z tych przesłanek, jednak Sąd drugiej instancji nie zakwestionował zasadności liczenia terminu przedawnienia roszczeń z art. 442¹ § 1 k.c. dopiero od momentu powzięcia przez poszkodowanego szerszej wiadomości na temat podstawy faktycznej i zakresu przysługujących mu roszczeń tylko na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego; ustalił natomiast, że powzięcie odpowiednich wiadomości przez poszkodowanego miało miejsce najpóźniej 26 listopada 2003 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]